

Isaia 38 – Boala și însănătoșirea lui Ezechia

Versetul 1 din cap.38 mă bulversează. Boala lui Ezechia are loc exact în același an cu evenimentele din cap.38. Ezechia a domnit 29 de ani. Pustiirea lui Sanherib are loc în al 14-lea an de domnie, iar în cap.38 Domnul îi mai dă 15 ani de viață și de domnie. Deci boala are loc în al $29-15=14$ -lea an de domnie a lui Ezechia. Boala de moarte care s-a abătut asupra lui Ezechia este de-a dreptul surprinzătoare. În cap.37 Domnul i-a dat lui Ezechia un semn care avea în vedere 3 ani de zile, și acum Domnul vroia să pună capăt vieții lui! Ba mai mult, Ezechia tocmai își revenise și nu era bătrân. El avea $25 + 14 = 39$ de ani. În vechiul Testament Legea ne spune că este o binecuvântare să trăiești multe zile și oamenii neprihăniți ai Domnului trăiau de regulă mulți ani. Ezechia se întorsese la Domnul și primise o resursă așa de mare pentru credința lui. Avea în față o perioadă în care putea folosi această resursă și în care avea șansă să își ia o revanșă pe termen lung pentru perioada rușinoasă de alianță cu Egiptul. Oare dacă nu ar fi făcut această alianță Domnul tot i-ar mai fi dat această boală de moarte? Este vreo legătură între această boală și păcatul său?

Poate îl învinovățim prea repede pe Ezechia pentru că s-a rugat așa de mult ca Domnul să îi prelungească viața. Dar eu cred că cei mai mulți dintre noi am fi făcut la fel. De reținut că cei din vechime nu aveau perspectiva noastră asupra biruinței morții, învierii, răsplătirii cerești, slavei viitoare, după cum se vede și din cântarea lui Ezechia, frământările lui Iov și anumiți psalmi. Aveau această speranță dar nu așa de clar ca noi. De fapt Vechiul Testament vorbește foarte puțin în mod explicit despre învierea și ajungerea în ceruri după moarte. Cei din vechime doreau să trăiască mulți ani și să amâne momentul morții cât mai mult. Chiar și noi, cei din noul legământ ne dorim o viață lungă și o veste a apropierei morții la o vârstă tânără ne tulbură nespus. Chiar și persoanele în vârstă, dacă nu suferă de o boală dureroasă își mai doresc mulți ani și să își vadă strănepoții crescând. Nu cred că este ceva rău și nici de învinovățit. Pământul acesta este primul nostru cămin iar lumea viitoare ne este străină, necunoscută. Experiența morții ne sperie pe drept cuvânt. Prețuim instinctiv viața pe pământ ca pe un dar și dorim să ne împlinim rolul pe acest pământ. Suntem legați de familia și prietenii din jur. Dorim să le rămânem alături. La toate aceste argumente și motive adăugăm și momentul în care se afla Ezechia. Pentru el începea o nouă etapă în slujire și în viața spirituală. Avea șansa și dorința să se revanșeze. Și fiecare din noi preferăm să părăsim acest pământ după o perioadă de biruință spirituală și nu după una de înfrângeri. Și eu dacă aș fi fost în locul lui Ezechia aș fi plâns ca o rândunică, aș fi croncănit ca un cocor și aș fi gemut ca o porumbiță! Tu nu ai fi făcut la fel?

Unii teologi cred că interpretează greșit această rugă a lui Ezechia ca o greșală. Argumentul principal este Manase. Manase, cel mai rău rege a lui Iuda, cel care a adus poporul într-o împietrire iremediabilă, este copilul lui Ezechia care s-a născut în acești 15 ani. Dar poate exista măcar o interpretare alternativă. Manase nu s-a născut pentru că Ezechia a mai cerut viață pe acest pământ, ci din pricina păcatului său din cap.39. Poate dacă el nu ar fi făcut păcatul din 39, Manase nu s-ar mai fi născut. Sau o altă interpretare posibilă. Manase oricum s-ar fi născut, căci el s-a născut în Israel și a ajuns rege din pricina păcatelor poporului și nu din pricina păcatelor lui Ezechia. Și o altă observație importantă: Domnul răspunde rugăciunii lui Ezechia! Oare

domnul ascultă rugăciunile noastre care nu sunt după voia Lui? Sau dacă cerem un lucru rău din mâna Lui, El ni-l va da? Mântuitorul ne spune: dacă voi care sunteți răi știți să faceți daruri bune copiilor voștri oare nu cu atât mai mult Domnul va da lucruri bune celor ce i le cer? Și care dintre voi, dacă îi cere fiul lui o pâine, îi dă un șarpe sau o piatră? Și noi am comentat mai departe: și care dintre noi, dacă îi cere fiul lui o piatră sau un șarpe, i-l va da? Dacă Domnul a răspuns rugăciunii lui Ezechia înseamnă că aceasta a fost după inima Lui. Nu cred că greșeala lui Ezechia a fost că a mai cerut ani de viață, ci că nu a fost atent la atacurile spirituale din acești ani, ca de exemplu atacul din cap.39.

O întrebare legată de voia Domnului: care a fost până la urmă voia Domnului: ca Ezechia să mai trăiască sau să fi murit la 39 de ani? 38:1 ne sugerează că voia Domnului era ca el să moară atunci. În același timp, răspunsul Domnului la ruga Sa ne sugerează că Domnul a vrut ca el să mai trăiască. Oare Domnul își schimbă voia după rugăciunile noastre? Cred că relația noastră cu Domnul este reală. El comunică cu noi și ține cont (într-o anumită limită) de părerea și dorințele noastre. În drumul nostru nu totul este bătut în cuie. Domnul se consultă uneori cu noi și ca într-o relație reală și dinamică poate reveni asupra unor puncte, decizii. Oamenii lui Dumnezeu din vechime știau acest lucru. Ei negociază cu Domnul, Îl imploră, se luptă cu Dumnezeu. Dacă nu reușesc să Îl convingă, ei se supun voii Lui. Dar încearcă. Ei știau că relația cu Domnul este reală și dinamică, iar dorințele noastre nu sunt tratate la diverse. Domnul nu spune: Oricum Eu am un plan, eu am hotărât. Orice vei cere, ori ce vei dori, dacă vei cere, dacă nu vei cere... oricum nu va conta! Eu am un plan hotărât pentru viața ta. Dacă trăiești în ascultare de Mine sau nu doar acest lucru contează. Neascultarea este cea care poate împiedica împlinirea unor părți din acest plan, iar ascultarea va face posibilă împlinirea întregului plan!

Iată că ascultarea este importantă, dar nu doar ea, ci și dorințele și rugăciunile fierbinți ale celui neprihănit. Este adevărat că multe elemente din planul Său sunt deja hotărâte în pofida rugăciunilor și dorințelor noastre. De multe ori nu știm ce ne dorim cu adevărat, nu știm ce avem nevoie cu adevărat, nu știm care este MAI BINELE pentru viața noastră. Și atunci nu știm cum să ne rugăm și e nevoie ca Duhul Sfânt să traducă aceste rugăciuni. Deci în aceste situații dacă cerem o piatră sau un șarpe sau un lucru mai puțin bun Domnul (slavă Lui!) nu ne va asculta rugăciunile. Dar pasajul din Isaia 38 ne prezintă o altă situație în care Domnul ascultă ruga lui Ezechia și îi mai dă ani de viață. Marea întrebare este: ce era MAI BINE pentru Ezechia: să părăsească acest pământ sau să trăiască? Ar fi trei posibilități de răspuns:

1. Mai binele era să moară atunci. El ar fi fost astfel ferit de căderea din cap.39 și nu ar mai fi dat naștere lui Manase, unul din cei mai decăzuți împărați ai lui Iuda. Nu era rău să mai trăiască, dar era mai bine. Faptul de a mai rămâne în viață nu era în sine un lucru rău. Dar Domnul știa mai dinainte ce alegere avea să facă Ezechia. El a dorit să îl ferească de anumite căderi și să prevină intrarea lui Manase în istorie. Sau: pur și simplu, chiar dacă Ezechia ar fi rămas în viață luând testul din cap.39, tot ar fi fost mai bine din perspectiva planului etern al Domnului să părăsească scena istoriei în cap.38. Domnul vrea un MAI BINE pentru viața lui Ezechia, dar pentru că Ezechia insistă așa de mult, Domnul îl ascultă și îi oferă un BINE.
2. Mai binele era ca Ezechia să mai trăiască 15 ani. Prin vestea că va muri, Domnul de fapt îi provoacă din nou la credință. El vrea ca Ezechia să redescopere

îndurarea lui Dumnezeu. El știa că această veste nu va fi primită bine de Ezechia și dorea ca acesta să exerseze din nou ca în cap.37 ruga către un Domn plin de îndurare. Ezechia avea nevoie să fie încurajat să se apropie de Domnul și să învețe să se încreadă din nou în îndurarea Lui. În ciuda păcatelor sale (pomenite în cântarea sa), el putea fi izbăvit din nou! Îndurarea Domnului era fără margini! O situație similară este cea cu Moise căruia Domnul i-a spus că nu va intra în Canaan din pricina păcatului său de la apele Meriba (Numeri 20). Moise a fost iertat dar pedeapsa a rămas în picioare din pricina poporului. Poporul avea nevoie să vadă că Domnul nu a fost de acord cu gestul lui Moise de la apele Meriba și că Moise nu l-a reprezentat pe Domnul în acele clipe. Cu toate acestea, în Deuteronom descoperim rugăciunile și insistențele fierbinți ale lui Moise ca Domnul să-l lase să intre în țara Canaan. Nici Moise - chiar dacă avea 120 de ani - nu a primit bine vestea morții sale. Și el dorea să mai trăiască și să intre în următoarea fază din planul Domnului. Și el s-a rugat ca Ezechia.

Deci Moise știa că relația cu Domnul este reală și că nu toate deciziile acestuia sunt bătute în cuie. El știa că Domnul poate fi înduplecat, că El ține cont de dorințele și rugăciunile oamenilor. Oamenii nu sunt doar niște marionete și simulează rugăciuni, iar planul Domnului oricum se împlinește. Domnul ține cont de rugăciunile oamenilor, și chiar își poate schimba (uneori) planul din pricina rugăciunilor oamenilor. Domnul nu îl ascultă pe Moise, dar îl ascultă pe Ezechia. Și aici apare o mare întrebare: cum poți ca om să ai îndrăzneala să contesti prin rugăciune o decizie luată de Dumnezeu cu privire la viața ta? Oare Domnul poate lua decizii rele sau mai puțin bune cu privire la viața ta? Oare El nu ia tot timpul deciziile CELE MAI BUNE? Oare nu e semn de necredință sau de mândrie (că tu știi mai bine) când te rogi altfel decât în sensul hotărârii lui Dumnezeu? Nu tot timpul. Voia lui Dumnezeu este complexă. Ea are mai multe fațete și dimensiuni.. Sunt două exemple minunate în aceste sens:

- Exod cap.32-34 – după păcatul cu vițelul de aur Domnul îi prezintă lui Moise fațeta voii Sale susținută de dreptatea Sa: lasă-Mă să nimicesc acest popor! Moise mijlocește pentru popor și Domnul se lasă de răul acela. În inima lui Dumnezeu era fațeta voii sale de a ierta poporul, fațetă susținută de îndurarea Lui. Prezentarea doar primei fațete este și un TEST pentru MOISE. Domnul se aștepta și dorea ca Moise să îi conteste voia prin rugăciune și S-a bucurat când Moise a mijlocit și a făcut acest lucru.
- În Geneza 18, la fel, Domnul deși voia să nimicească Sodoma, dorește mai mult să o salveze și dorește ca Avraam să mijlocească împotriva hotărârii sale de a aduce judecata. Prezentarea voii sale de a nimici Sodoma este iarăși un test pentru Moise.

Și acum marea întrebare: oare nu ar putea fi exact la fel acum în Isaia 38? Domnul îi prezintă lui Ezechia voia susținută de dreptatea Sa, dar așteaptă ca Ezechia să nădăjduiască în îndurarea Sa? Dacă boala spre moarte a fost ca o pedeapsă asemănătoare cu cea dată lui Moise,

însă acum Domnul a considerat că își poate retrage pedeapsa? Un argument pentru acest lucru ar putea fi constituit de modul în care Domnul anunță pedepsele Sale. Adesea El anunță: se va întâmpla așa..., dar așteaptă conform principiului din Ieremia 18 ca cel căruia i s-a anunțat pedeapsa să se întoarcă de la calea lui cea rea. Și în Isaia 39 Domnul anunță o pedeapsă din pricina păcatului mândriei lui Ezechia. De data aceasta însă Ezechia nu reacționează ca în cap.38 și nu se roagă ca Domnul să își retragă pedeapsa. În mod cert, în cap.39 Dumnezeu aștepta ca Ezechia să plângă din nou ca în cap.38 ca El să își poată retrage pedeapsa. Oare nu a așteptat același lucru în cap. 38? Este foarte probabil ca boala să fie o pedeapsă pentru păcatul său. Deși Domnul îi iartă pe cei care se întorc la El adesea îi pedepsește chiar și după ce au fost iertați. Și face acest lucru din dragoste pentru ca ai Săi copii să înțeleagă gravitatea păcatelor. Dacă Domnul ne-ar ierta fără să îngăduie nici o consecință a păcatului asupra noastră noi nu am înțelege gravitatea păcatelor și în mod cert am repeta greșeala. Înclin să cred că boala de moarte care l-a lovit pe Ezechia a fost o pedeapsă pentru păcatul acestuia. Pedeapsa a fost vizibilă ca să o vadă întreg poporul. Mărima îndurării lui Dumnezeu interpretată în mod greșit ne poate face să minimalizăm gravitatea păcatului. De aceea avem nevoie să gustăm din consecințele alegerilor noastre. Poate Domnul a intenționat ca Ezechia să guste din durerea bolii și iminența morții ca să își aducă aminte că plata păcatului este moartea. Dar poate că Domnul nu a intenționat ca El să moară și a așteptat și a prevăzut că Ezechia va striga după îndurarea Sa.

3. Ambele variante: să trăiască sau să moară erau BUNE pentru Ezechia. Dacă vorbim de voia Domnului pentru Ezechia nu putem vorbi de o variantă rea. Și nu trebuie neapărat ca o variantă să fie MAI BUNĂ. Amândouă veneau din partea Domnului: deci erau FOARTE BUNE! Accentul nu trebuie pus pe variantă, ci pe inima și alegerea lui Ezechia. Dacă Ezechia accepta plecarea acasă (la Domnul) cu INIMA CURATĂ era foarte bine! Dacă Ezechia trăia cei 15 ani de viață cu INIMA CURATĂ era iarăși FOARTE BUNĂ! Mai presus de varianta în sine, elementul determinant era INIMA LUI EZECHIA.

Care din cele trei variante de mai sus este mai aproape de adevăr? Înclin să aleg varianta doi. Prima variantă aş respinge-o prin faptul că Domnul e prea bun ca să asculte rugăciunile noastre care sunt spre răul nostru. Nu era vorba de ceva care ținea de Ezechia. Doar Domnul Îl putea vindeca. Cred că Domnul nu ne ascultă rugăciunile care nu sunt după voia Lui. Cred că El ne poate lăsa să alegem o cale greșită, dar nu ne va încuraja să o facem și nu va asculta rugăciuni contrare voii Lui. A treia variantă aş respinge-o pentru că îmi este greu să cred că a mai trăi sau nu 15 ani de zile pe acest pământ ar putea însemna același lucru. Nu e vorba de un mic detaliu, ci de ziua morții. Nu e vorba de ceva fără însemnătate ci de 15 ani de viață. Varianta a doua mi se pare cea mai plauzibilă.

Domnul îi oferă și un semn. Oare vindecarea în sine nu era un semn suficient? De ce a mai fost nevoie de un semn, și de ce semnul a fost așa de mare? Nu este puțin lucru ca să se întoarcă înapoi cu 10 trepte umbra treptelor cu care s-a pogorât soarele pe cadranul lui Ahaz. Pe de o parte putem presupune că semnul avea în vedere nu doar însănătoșirea, ci și izbăvirea din mâna împăratului Asiriei (vezi 38:6). Odată însănătoșit Ezechia revenea pe ringul de luptă cu teama de împăratul Asiriei. Pe de altă parte Domnul a dorit ca Ezechia să primească o confirmare certă că el va trăi. Se pare că Domnul a dorit să alunge teama din inima lui Ezechia că boala s-ar putea

întoarce și să îl încredințeze că el va trăi. Domnul a dorit ca Ezechia să nu rămână în incertitudine și în așteptarea morții că să fie deplin încredințat că el va trăi.

Dacă analizăm 38:3 am putea să îl acuzăm pe Ezechia de nerușinare: cum poți Ezechia să te lauzi cu o inimă curată și cu credincioșie când nu de mult ai făcut rușinoasa coaliție cu Egiptul? Dar cred că Ezechia îi aduce aminte Domnului de anii dinaintea coaliției cu Egiptul. Nu cred că în urma unei înfrângeri spirituale de care ne căim Domnul șterge cu buretele toate victoriile spirituale din trecut. Ezechia este consemnat în Cronici și Împărați ca unul din cei mai buni împărați ai lui Israel:

- Avea 25 de ani când a ajuns împărat... El a făcut ce este plăcut înaintea Domnului întocmai cum făcuse tatăl său David . A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat astarteele și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan. El Și-a pus încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel; și dintre toți împărații lui Iuda, care au venit după el sau care au fost înainte de el, n-a fost nici unul ca el. El s-a alipit de Domnul, nu s-a abătut de la El, și a păzit poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul. Și Domnul a fost cu Ezechia care a izbutit în tot ce a făcut. El s-a răsculat împotriva împăratului Asiriei și nu i-a mai fost supus. A bătut pe Filistenii până la Gaza și le-a pustiit ținutul de la toate turnurile de pază până la cetățile întărite. (1 Împ.18:1-8)
- Ezechia a făcut ce este bine înaintea Domnului ÎNTOCMAI cum făcuse tatăl său David. (2 Cronici 29:2).

Observ mai întâi că în descrierea din împărați nu se pomenește nimic de alianța cu Egiptul, ci se prezintă ca un lucru bun că s-a răsculat împotriva împăratului Asiriei. Cu alte cuvinte, Domnul l-a iertat cu adevărat! Și atunci când privește la perioada de tensiune cu Egiptul Domnul nu mai vede înfrângerea sa rușinoasă cu Egiptul, ci selectează din acea perioadă doar lucrurile bune și alegerile bune din viața lui Ezechia. Harul este har și iertarea desăvârșită! Observ apoi că Ezechia a marcat un vârf de spiritualitate în istoria împăraților lui Israel. Cred că este singurul despre care se spune că a fost întocmai ca David. În împărați ni se spune că nici un împărat nu a mai fost ca el, nici înainte el, nici după el. El se pare că a fost singurul împărat care a îndepărtat și înălțimile. Despre ceilalți împărați buni de regulă se pomenește: dar nu a îndepărtat înălțimile... Dar iată că Ezechia îndepărtează înălțimile, și nu doar atât: el este preocupat și de credința și curățirea evreilor rămași în partea de nord a Israelului! Domnul nu a șters cu buretele toate aceste lucruri din pricina alianței cu Egiptul. Și mai ales că Ezechia s-a căit de această alianță și a revenit pe calea încrederii în Dumnezeu. Autorul epistolei către evrei scrie unor credincioși cărora li se clătina piciorul:

- Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți. (Evrei 6:10).

Ezechia cunoștea inima lui Dumnezeu și miza pe îndurarea și dreptatea Acestuia când a rostit rugăciunea sa. Deci nu îl putem acuza de nerușinare atunci când a rostit rugăciunea sa.

Iată ce ne mai spune autorul cronicilor despre Ezechia: Celelalte fapte ale lui Ezechia și faptele sale evlavioase sunt scrise în vedenia prorocului Isaia, fiul lui Amoț, în cartea împăraților lui Iuda și Israel. (2 Cronici 32:32). Ezechia a marcat un vârf de spiritualitate în Israel și a făcut multe fapte evlavioase. Cu toate acestea Scriptura, de trei ieri, ne repetă din viața sa împresurarea și izbăvirea Ierusalimului și mândria sa înaintea trimișilor Babilonului. De ce se accentuează cel mai mult acest episod rușinos din viața lui? Sunt mai multe posibile răspunsuri:

1. Acesta creionează foarte bine o paradigmă escatologică. Dumnezeu selectează din viața sfinților acele episoade care slujesc cel mai bine revelării diferitelor paradigme din planul Său.
2. Ni se atrage atenția asupra harului și iertării desăvârșite ale lui Dumnezeu. Iertarea deplină și reabilitarea viteazului Ezechia va încuraja sutele de mii de viteji ai credinței din istorie care vor avea căderi, în urma cărora se vor trezi în fundul gropii descurajării, vinovăției și disprețului de sine. Ei vor căpăta îmbărbătare să strige către Domnul, să creadă că Domnul nu șterge cu buretele biruințele lor din trecut și că tânjește să îi primească înapoi, să îi facă albi ca neaua și să îi reabiliteze în mod desăvârșit.
3. Criza din viața lui Ezechia și reabilitarea sa ascunde adevăruri vitale pentru viața credincioșilor. Testul credinței sale ne descoperă o dimensiune cruntă a războiului spiritual și a presiunii pe termen lung pe care le-am comentat deja. Secțiunea insistă însă pe strigătul și izbăvirea lui Ezechia din groapa vinovăției și disperării. Iată adevărurile majore din această secțiune istorică repetată de trei ori în vechiul testament:
 - Îndurarea fără margini a lui Dumnezeu care tânjește să se milostivească de viteazul răpus, iertarea sa deplină, neprihănirea primită în dar, și reabilitarea desăvârșită oferită de Domnul celor care se întorc la el.
 - Definiția adevăratei pocăinței. Aceasta nu înseamnă doar IARTĂ-MĂ, ci și revenirea pe calea încrederii în Domnul și luarea testului picat.
 - Intensitatea războiului spiritual care continuă până la sfârșit, pericolul MÂNDRIEI și pericolul de moarte al aparentelor perioade de pace.

Domnul știa mai dinainte că viața noastră nu se va caracteriza doar prin victorii, ci ea va conține și înfrângeri. Domnul știe că avem nevoie să învățăm să ne ridicăm cât mai repede atunci când suntem răpuși. Ioan ne spune: vă spun aceste lucruri ca să nu păcătuiți, dar dacă cineva a păcătuit AVEM la Tatăl un mijlocitor... Dacă nu ne ridicăm repede, înfrângerea se va repeta din nou. Disprețul de sine, descurajarea de sine, faptul că nu ne putem ierta, autoînvinovățirea excesivă, sentimentul de a fi abandonat de Dumnezeu, rușinea de a mai păși în Casa Lui pentru a-i cere ajutorul, sentimentul că oricum suntem mânjiți, că nu mai are rost să ne întoarcem, sentimentul că oricum suntem căzuți, că oricum am căzut și nu mai are rost să ne întoarcem, că oricum am pierdut bătălia cu ispita, toate aceste lucruri ne împiedică să ne ridicăm din groapă. Și cu cât rămânem mai mult acolo, cu atât suntem în pericol, și cu atât ne vom afunda și mai mult.

Secțiunea aceasta ne descrie cum un viteaz se ridică și Domnul îl apucă de mână cu bucurie și îi dă una din cele mai frumoase izbăviri din tot Vechiul Testament! Domnul știa că vom avea nevoie de aceste adevăruri vitale în momentele noastre de cădere. Și Domnul știa mai dinainte că vom avea căderi. Pentru a încuraja Scriptura ne arată cum marii oameni ai credinței, lăudați pentru neprihănirea lor, au avut căderile lor rușinoase: Avraam, Moise, David, Ezechia, Petru, Iov etc. În Noul Testament sunt două pasaje care par să ne sugereze că înfrângerile spirituale sunt în mod frecvent prezente în viața noastră:

- Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte de păcate și să ne curețe de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi. Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. (1 Ioan 1:7-2:2)
- Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră. **Toți greșim în multe feluri.** Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să își țină în frâu tot trupul. (Iacov 3:1-2).

De ce căderile fac parte din viața noastră? În primul rând din pricina alegerilor noastre. Domnul știe mai dinainte că de multe ori vom alege greșit. În al doilea rând din pricina slăbiciunilor noastre, firii noastre pământești și inimii noastre deznădăjduit de rea și nespus de înșelătoare. Suntem născuți în păcat, infectați până în măduvă de acest virus teribil, suntem obișnuiți să alegem răul. Putem spune că uneori se pare că slăbiciunile noastre o iau înaintea alegerii, și că alteori alegem deplin conștienți chiar dacă putem să controlăm acea slăbiciune. Căderile noastre își găsesc explicația la interferența dintre slăbiciunile noastre și alegerile noastre greșite. Unii spun că sunt situații în care explicația căderii s-ar găsi mai mult în sfera slăbiciunilor decât în sfera alegerii. Este evident că Dumnezeu nu Se așteaptă să trăim o viață fără greșeli pe acest pământ. Îngăduința Lui ne ajută să fim îngăduitori cu noi înșine. Dar să nu uităm că Domnul, deși este îngăduitor cu slăbiciunile noastre și este mereu gata să ne primească înapoi, așteaptă ca să luptăm până la sânge împotriva păcatului folosind toate resursele pe care ni le-a pus la dispoziție!

Rugăciunea lui Ezechia ne arată că el a înțeles că boala era o pedeapsă pentru păcatul lui: Sunt pedepsit cu pierderea celorlalți ani ai mei, care-mi mai rămân! Poate și din această pricină nu regăsim în ruga sa nădejdea învierii. Am comentat deja că în Vechiul Testament se vorbește foarte rar în mod explicit despre nădejdea învierii. Oamenii erau foarte ancorați în această viață. Prima sa teamă este că nu Îl vor mai vedea pe Domnul. Dacă pentru ei era o provocare să privească în general dincolo de moarte spre înviere, cu atât mai dificil era lucrul acesta când erau pedepsiți pentru păcatele lor. Ne-am putea gândi: de ce l-a mai pedepsit Dumnezeu pe Ezechia cu această boală? Nu era suficient că faptul că tot Iuda fusese pustiit din pricina lui? Nu era

suficientă povara vinovăției și rușinea ce i-a zdrobit sufletul? Nu era suficientă umilința și teama pe care a experimentat-o înaintea lui Rabșache? Ne putem gândi că după ce s-a fript atât de tare prin neascultarea de Domnul în mod cert Ezechia va sta cuminte până la sfârșitul vieții sale. Și totuși Domnul decide că nu era suficientă. El știa cât de înșelătoare este inima omului și cât de deznădăjduit de rea. Drept dovada este incredibila cădere spirituală a lui Ezechia din cap.39. Este absolut incredibilă căderea lui Ezechia din cap.39! Boala este de fapt o resursă pentru a învinge ispita ce va veni prin scrisoarea din Babilon. Ezechia a simțit din plin pedeapsa Domnului înainte de boală. Totuși Domnul a hotărât că nu este suficient și i-a dat și o boală. El a dorit ca Ezechia să simtă în trupul lui durerea și apropierea de moarte. Domnul știa cât de repede uită inima noastră și cum în vremurile de pace începe din nou să cocheteze cu păcatul, chiar cu același păcat care ne-a adus atâta suferință în viața noastră. Cu cât suferința este mai adâncă și pe o perioadă mai lungă de timp, cu atât ea se întipărește mai bine în mintea noastră. Domnul știe că fără acești stâlpi ai suferinței pedepsei Sale noi nu putem să biruim ispitele și să ne împotrivim păcatului. Chiar cu aceste resurse indispensabile, în vremurile de pace putem ca și Ezechia să alegem atât de ușor fărădelegea. Dacă Ezechia a căzut în păcatul mândriei cu toate aceste resurse primite prin pedeapsa Domnului, oare cum ar fi reacționat în fața ispitei fără aceste resurse? Cât de binecuvântată este pedeapsa Domnului! Oare ce ne-am face fără ea?

Acum revin din nou la faptul că Domnul i-a ascultat rugăciunea lui Ezechia. Oare era mai bine pentru Ezechia să moară și să nu mai aibă căderea din cap.38 și să nu-l aducă în istorie pe Manase? Oare Domnul a vrut să lase această lecție pentru Ezechia și pentru noi că hotărârea Sa este desăvârșită și pedeapsa sa fără cusur și momentul morții hotărât de Domnul este cel mai bun? Unii ar putea spune că poate da. Dar privind la mărimea îndurării lui Dumnezeu aş spune că nu. Cred din toată inima că Domnul este prea bun, ca dacă, un copil preaiubit îi cere un șarpe Domnul să i-l dea! Și Ezechia era copilul Său preaiubit, iar descrierea pe care o face Duhul lui Dumnezeu despre Ezechia este minunată. În ciuda păcatelor sale, Ezechia era iubit de Domnul și primit înapoi.

Revenim la pedeapsa Domnului și ne aducem aminte de pasajul din Evrei 12:

- Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit până la sânge împotriva păcatului și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiua pe orice pe care-l primește. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită. Nu trebuie oare cu atât

mai mult să ne supunem Tanătlui duhurilor și să trăim? Căci ei ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că este bine; dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii. Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toții și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. (12:1-14)

Destinatarii epistolei comiseseră două greșeli:

1. Nu se luptaseră până la sânge împotriva păcatului și
2. Au disprețuit pedeapsa Domnului și și-au pierdut inima când au fost muștrați de El.

După ce nu te lupti până la sânge împotriva păcatului, ajungi să păcătuiești și după ce păcătuiești ești pedepsit de Domnul. Primul rol al pedepsei este să te aducă la pocăință. Pedeapsa persistă adesea și după ce îți ceri iertare. Și în acest moment intervine pericolul să îți pierzi inima. Pedeapsa poate căpăta diverse forme. Ea persistă pentru ca noi să înțelegem cât de grav este păcatul, să întipărim în mintea noastră suferința adusă de păcat pentru ca să nu mai păcătuim. Fără această suferință și pedeapsă vindecarea de bolile noastre și de slăbiciunile noastre care ne conduc către păcat este imposibilă. Însă Domnul nu ne strivește sub pedeapsa Lui. El o dă cu măsură. El nu vrea să ne distrugă, să ne umilească și să ne zdrobească prin pedeapsa Lui. El ne pedepsește cu măsură. Dacă pedeapsa ar fi prea mare sau ar dura prea mult, ea ne-ar strivi. Domnul nu face acest lucru. El știe că o pedeapsă prea mare ne-ar zdrobi și atunci ne pedepsește cu măsură. Pedeapsa sa nu vine din mânie, ci din dragoste! Pedeapsa sa nu izvorăște din ură, ci din bunătatea Sa peste noi. Tragedia este să vezi în spatele pedepsei mânia lui Dumnezeu. Dacă după ce îți ceri iertare pedeapsa Domnului persistă și tu vezi în ea mânia lui Dumnezeu atunci îți vei pierde inima și nădejdea. Vei crede că pedeapsa va persista la nesfârșit și că ești abandonat de Domnul și că El nu a primit pocăința ta, și acest lucru te va zdrobi.

Pedeapsa sa izvorăște din dragostea Sa! Acesta e adevărul care te va salva în mijlocul pedepsei Domnului. Părinții noștri proporționează pedeapsa conform gravității lucrului făcut. Ei nu decid să ne omoare după o minciună, nici să ne bată până nu mai simțim nimic. Ei încearcă să găsească o pedeapsă suportabilă, dar care să fie suficient de mare ca să nu mai repetăm greșeala. Ei țin cont de puterile noastre, de cât de mare este greșeala, de cât de des am mai repetat-o în trecutul nostru. Dacă pedeapsa este prea mică nu este bine, căci noi vom repeta greșeala. Dacă pedeapsa este prea mare, iarăși nu este bine, căci al nostru copil se va întrista prea tare și nu va mai înțelege dragostea părintelui și iertarea acestuia. Părinții noștri caută pedepsele care să nu ne strivească. Oare care părinte va bate până la sânge un copil pentru că acesta a rostit a treia oară o minciună? Dacă părinții noștri țin cont de puterile copilului și au în vedere ca acesta să nu fie întristat prea tare și să nu fie strivit de povara pedepsei, oare Domnul nu va ține cont de lucrul acesta?

Atunci când simți pedeapsa Domnului conștientizezi că dacă ea se va accentua sau se va amplifica sau va persista prea mult îți vei pierde inima și îți vei pierde nădejdea. Și atunci apare această temere: dacă pedeapsa mă va strivi? Soluția este încrederea în dragostea de părinte a Domnului. Pedeapsa ne provoacă la un exercițiu teribil de încredere în dragostea lui Dumnezeu. Da! Ea este menită ca să ne îndrepte ochii spre bunătatea și dragostea Domnului. Dacă bunătatea și dragostea Sa ar fi limitate, atunci pedeapsa ne-ar strivi. Dar pedeapsa este proporționată, ea nu este prea mare, ea nu este peste puterile noastre și ea trece și noi nu suntem striviți de ea. Și atunci redescoperim dragostea și bunătatea Domnului și ne crește încrederea noastră în acestea. Supraviețuim perioadei pedepsei punându-ne toată nădejdea în dragostea fără margini a lui Dumnezeu și după confirmarea vizibilă a acestei iubiri prin încetarea pedepsei încrederea în dragostea sa crește. Dar oare nu am păcătuțit inițial pentru că ne-am îndoit de dragostea Domnului, de faptul că toate poruncile Sale sunt date din dragoste și spre binele nostru, și că Domnul ne interzice ceva pentru că știe că ne aduce moartea? Prin pedeapsă nu redescoperim doar gravitatea păcatului, dar și adevărul despre cuvântul Lui și bunătatea și dragostea Sa! Nu este ușor să treci prin pedeapsă. Pedeapsa este pedeapsă. Ea este un prilej de întristare. Dar în timpul pedepsei nu îți pierde inima. Acceptă provocarea de a-ți pune toată nădejdea în Domnul. Uneori pedeapsa este atât de intensă încât îți dai foarte bine seama că dacă se amplifică puțin sau dacă persistă prea mult, realmente vei fi strivit. Domnul te lasă să vezi lucrul acesta! El vrea să îl vezi. Ca și Ezechia vrea să vezi moartea cu ochii tăi! Vrea să fii în groapa disperării și de acolo să strigi către Domnul. Să fie un strigăt disperat care va avea un răspuns glorios prin izbăvirea lui Dumnezeu! Vrea să vezi doar izbăvirea lui Dumnezeu cu ochii tăi! Să depinzi doar de el și să îți pui nădejdea doar în El!

Și de multe ori după pedeapsa Domnului vin mari înălțări, așa cum a fost în viața lui Avraam, lui Moise, lui David și a ucenicilor. Înălțarea vine adesea după trecerea prin Țiclag, iar Țiclagul poate fi chiar din pricina păcatului nostru. Chiar la David, încercarea teribilă de la Țiclag ar putea fi din pricina unei neascultări ale sale. El pe la 28 de ani începe să se îndoiască de împlinirea promisiunii lui Dumnezeu și părăsește țara promisă, iar în țara filistenilor supraviețuiește păcălindu-l pe împăratul filistean care i-a arătat bunăvoință. Acest lucru nu îl face pe Domnul să îl lepede pe David, dar ar putea fi cauza încercării-pedeapsă de la Țiclag. Acolo poate David a înțeles că este o pedeapsă. Cu toate acestea s-a îmbărbătat în Domnul Dumnezeu Său, atât în puterea, dar și în bunătatea și credincioșia Sa. David a crezut că pedeapsa ar fi prea mare din partea Domnului dacă s-ar finaliza cu pierderea tuturor soțiilor și copiilor lor. El a crezut că Domnul în bunătatea Sa nu îi va strivi sub pedeapsa Sa, ci îi va asculta și le va da izbânda. Este foarte greu să empatizăm cu povara care a fost pe inima lui David. Încercarea era la limita suportabilului. Iată câteva aspecte ale încercării:

- Era în joc viața familiei lui!
- Era în joc viața familiilor prietenilor săi!
- Situația era imposibilă: șansa de a recupera era minimă!
- Toți prietenii săi își pierduseră speranța și nu avea susținere!
- Toți prietenii erau împotriva lui și doreau să îl omoare!

- Dacă încercarea era o pedeapsă pentru că a părăsit țara sfântă și s-a îndoit de credința lui Dumnezeu, ce putea spera El de la cel care trimisese această încercare-pedeapsă?

Și textul spune că David s-a îmbărbătat în Domnul Dumnezeul său. Cât de mult a trebuit David să spere în bunătatea lui Dumnezeu și în puterea Sa deopotrivă pentru a avea curajul să se ridice, să își ridice oamenii și să meargă hotărât în urmărirea amaleciților. Dumnezeu onorează încrederea lui David. Dumnezeu le dă putere, își urmăresc vrăjmașii și își recuperează absolut totul. Nimic nu s-a pierdut. Domnul i-a pedepsit, dar nu i-a strivit. I-a întristat, dar nu de tot. El a fost Bun și Puternic. Iată în ce trebuie să ne ancorăm și noi atunci când suntem pedepsiți și încercați de Domnul! Să ne încredem din toată inima în bunătatea fără margini și în puterea fără margini a lui Dumnezeu!!! Încrederea trebuie să fie neclintită. Nu trebuie să ne îndoim deloc de acest lucru.

Boala l-a adus pe Ezechia în fața morții, înaintea fiorilor întunecați ai sfârșitului. Domnul a dorit să îl învețe pe Ezechia că plata păcatului este moartea. A dorit să îl învețe să urască compromisul și neîncrederea în Domnul. Domnul a considerat că nu este de ajuns să vadă toată țara pustiită și Ierusalimul înconjurat și să simtă groaza în fața vorbelor lui Rabșache. Domnul a dorit să simtă durerea în trupul lui și propria moarte cu ochii. Ezechia a înțeles că suferința nu a fost spre moartea sa, ci spre vindecarea sa:

- Iată chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea.

Ezechia a înțeles că boala a fost pentru vindecarea sufletului său și că el a avut nevoie de această lecție. El a redescoperit atât adâncimea consecințelor păcatului cât și îndurarea lui Dumnezeu:

- Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea am și eu suflare, căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viața.

Ezechia a recunoscut că depinde în întregime de Domnul și că totul vine de la El. Și a mai recunoscut că totul vine de la Domnul din pricina îndurării Sale fără margini și nu din pricina meritelor sale. De aceste adevăruri avea nevoie Ezechia în capitolul 39. Ezechia redescoperă și faptul că Domnul nu l-a întristat cu bucurie:

- Tu ai găsit plăcere să îmi scoți sufletul din groapa putrezirii.

Domnul nu a găsit plăcere să trimită sufletul lui Ezechia în groapa putrezirii, ci a găsit plăcere să îi scoată sufletul din această groapă. Domnul nu a găsit plăcere în a trimite boala în trupul lui Ezechia, ci în a-l vindeca de boală. Ne aducem aminte de cuvintele lui Ieremia:

- Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru un om să poarte un jug în tinerețea lui. Să stea singur și să tacă pentru că Domnul i l-a pus pe grumaz; să-și umple gura cu țărână și să nu-și piardă nădejdea; să dea obrazul celui ce-l lovește și să se sature de ocări. Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna. Ci, când mârșăie pe cineva, Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare: căci El

nu necăjește cu plăcere și nici nu măhnește bucuros pe copiii oamenilor. (Plângerile lui Ieremia 3:26-33).

Observ contrastul dintre promisiunile lui Ezechia din cântarea din cap.38 și căderea sa din cap.39:

- Acum voi umbla smerit până la sfârșitul anilor mei după ce am fost întristat astfel.

Oare nu a fost sincer Ezechia în cap.38? Cu siguranță că a fost! Dar promisiunile făcute Domnului trebuie reînnoite în fiecare zi. Uitarea se așterne ușor și în vremurile de pace inima nespus de înșelătoare începe să atace din nou. Iar cap.39 ne înștiințează de faptul că atacurile din vremurile de pace și atacul mândriei sunt cele mai periculoase. O altă promisiune făcută de Ezechia ne înștiințează de faptul că:

- De aceea în toate zilele vieții noastre vom suna din coardele instrumentelor noastre în Casa Domnului.

El dorește să Îl glorifice pe Domnul care locuia în Casa Lui din Ierusalim. Cu toate acestea, când vin trimișii din Babilon, el nu îi duce în Casa Domnului, ci în casa lui! El nu Îl glorifică pe Domnul care a dat izbăvirea, ci pe sine.

A treia promisiune pe care o face Ezechia în cap.38 și o încalcă în cap.39 este:

- Tatăl face cunoscut copiilor săi credințioșii Ta.

Ezechia promite să fie preocupat de ceilalți și în special de copiii săi. În cap.39 lui pare să nu îi mai pese de soarta urmașilor săi: Cuvântul Domnului, pe care l-ai rostit este bun. Căci, a adăugat el, măcar în timpul vieții mele va fi pace și liniște!

Și următorul copil care i se naște lui Ezechia chiar în acel an este Manase, care devine rege, cam cel mai rău rege din Iuda. Oare cât de preocupat a fost Ezechia să îl învețe pe Manase credințioșii Lui?